

[Kurt Hansen.]

bliver det meget usikkert, hvor meget man kan få dækket i kursusperioden. Der er givetvis mange, der vil løbe ind i det problem, at de kan få 80 pct. af 4 timers arbejde om dagen, selv om de reelt skal bruge 8 timer om dagen til at uddanne sig i. Jeg mener, at det må være sådan, at man får den fulde løn, at man får 100 pct. af den løn, man ville få på en 8 timers arbejdsdag, når man er under uddannelse. Det må være et rigtigt princip at efterleve også på dette område.

Det tredje punkt, jeg nævnte, var anke-mulighederne i forbindelse med hjemmehjælperordningen for klienterne. Der kan jo ikke ankes over det sociale udvalgs afgørelse i forbindelse med den bistand, der kan ydes. Det vil sige, at man ikke kan anke over at blive afvist, når man søger hjælp, hvilket igen naturligvis giver den enkelte kommune større mulighed for at regulere efter økonomien og ikke efter behovet. Jeg synes, det kunne være interessant at høre, om socialministeren ikke mener, at det ville være væsentligt at få ændret dette, så det var en ret, man havde, også at kunne anke på dette område. Der kan heller ikke ankes omkring betalingen for hjælpen, og det mener jeg også er et meget ømt punkt. Jeg mener, der er fare for, at man meget let kan komme til at indskrænke her, når kommunernes budgetter på disse områder ikke kan holde.

Nu kan jeg se, at min taletid er ved at være udløbet, så jeg vil ikke gøre ret meget ud af problemerne omkring revalideringsordningerne, men jeg synes, at det, vi oplever i disse dage, er ganske grotesk, hvor mange, der søger revalidering, simpelt hen ikke aner, om de er købt eller solgt. Det drejer sig om folk, der har slidt sig ned på arbejdspladsen gennem et hårdt fysisk arbejde. Jeg kender et meget konkret eksempel med én, der har fået ødelagt sin ryg ved, at han har arbejdet på en måde, der har slidt ham ned. Vedkommende ved simpelt hen ikke, om han er købt eller solgt i dag. Det er ikke sikkert, at kommunen vil være med til, at der bliver givet en uddannelse, således at han kan få et andet job, der kunne være mere tilfredsstillende for helbredet og mere tilfredsstillende for ham selv på mange områder. Det synes jeg også er et problem, der må trækkes frem. Man har set eksempler på, at kommunerne, socialkontorerne, simpelt

hen ikke aner, hvad de skal stille op med de klienter, der kommer og siger, at de gerne vil under revalideringen, eller at de fra hospitalet er blevet indstillet til at komme under revalideringen. De bliver simpelt hen bare holdt hen med snak og snak hele tiden. Det kunne jeg også godt tænke mig at høre ministerens kommentar til, om det virkelig kan være rigtigt, at de bare skal holdes hen på den måde.

Min taletid er udløbet. Til allersidst vil jeg bare sige, at det kunne også være meget nærliggende for kommunerne at forsøge at få indstillet flere og flere af dem, der søger revalidering, til invalidepension. Det er jo meget nemmere, så belaster de heller ikke de kommunale budgetter på den måde, men det er naturligvis også en klart utilfredsstillende løsning for de sociale klienter.

Kaj V. Andersen (V):

Jeg skal tillade mig kort at fremdrage et eksempel på en alvorlig, men forhåbentlig ikke beregnet, bivirkning af bistandslovens gennemførelse, og jeg skal mod min sæd-vane oplæse mit manuskript ordret; emnet egner sig ikke til fri fabulering.

Allerede i november 1975 mindede socialministeriet samtlige kommunalbestyrelser og daginstitutioner for børn og unge m. fl. om nødvendigheden af at tilvejebringe overskøsmønstre, gældende fra den 1. april 1976, således at kommunalbestyrelserne kunne opfylde deres forpligtelse til efter bistandslovens ikrafttræden at tilvejebringe det fornødne antal pladser på institutioner, hvad næsten ingen kommuner ellers ville være i stand til på egne betingelser.

Dette affødte naturligvis en vis spænding blandt de anerkendte landsorganisationer som Landsforeningen Frie Børnehaver & Fritidshjem, De Samarbejdende Menighedsbørnehaver, Red Barnet, Sct. Georgs Gilderne, Ungdommens Vel, KFUMs sociale arbejde — for nu at nævne en af de største til sidst — eftersom deres økonomiske grundlag for at videreføre de respektive landsorganisationer længe har været et 5 pct.s administrationsgebyr af lønudgifter, hvad man kalder andre udgifter og huslejeudgifter. Dette beløb er senere nedskåret til 4 pct. af sparehensyn, foruden at man har udeladt huslejeudgifterne som beregningsgrundlag for denne administrationsandel.